

щаніето и сзвѣтвваніето на премъдриты дворагы, рѣшилъ да принесе въ жьртѣа на сзхницето пьрвороднѣа си сынъ. то есть, по-старѣа, когото былъ опредѣлилъ наслѣдникъ на господарството си. И така като го поклѣкхалъ за ржката, като овца на заколеніе, качилъ сѣа съ него на градската стѣна, както предъ своиты подданницы, които го испроваждали съ сзказы: така и предъ неприѣлиты, които глѣдали на него отвъхъ стѣната, съ голѣмъ ужасъ: зель въ едната си ржка ножъ, а въ дрдгата сына си, и рѣкхалъ (както ми сѣа чини), съ такъвъ начинъ: Глазнице! не сѣа помрачавай въ томъ часъ, каккото да не глѣдашь на такова позорище, каккото оше не си виуѣло на земата: нъ виждь го ты, и най вече свѣти, за да го видатъ и моити неприѣтели. Азъ нѣмамъ за да ти принесъ въ жьртѣа по-сжпоцѣнно всесзжженіе отъ самѣа мой сынъ, по-старѣа мой сынъ, наслѣдника на моето господарство. На това ма е привлѣкла омразата, която иматъ камъ мене моити неприѣтели: такожде и любовь-та, която имамъ азъ камъ моиты подданницы. Приими тъзъ крвь непориннъ и царскъ, па оше и отъ моиты ржцѣ, за да полбчъ отъ тебе твоатъ сила, та да отвърнъ на враговеты си, и да упазъ подданнициты си. Сыне мой! претърпи тъзи смьртъ, която ти сѣа дава отъ самѣа твой отецъ, и повѣрвай, че и двамъ ный ставама днесъ едно всесзжженіе, и еднъ жьртѣа: ты убитъ отъ моата ржка, а азъ отъ своата волѣсть. Нжда, тѣжка нжда зове тебе на внезапна смьртъ, а мене на жестоко дѣтвбійство. Твоата смьртъ е животъ и свобода на народа ми: овардюваніе и честь на господарството ми. Вые, о царіе, които сте сѣа сзгласили противъ мене! Самаране, Ісраилтане, които сте нападнхли на врьхъ мене съ неправедна война! виждьте какавъ неприѣтель имате; Сто когато азъ вече толкова великодшно сѣа рѣшавамъ да заколж мой сынъ: то оше только гнѣвъ ще имамъ за да направъ отмыщеніето противъ враговеты на сына ми. Томъ ножъ, когото мож да омокрь съ крвь-та на мой сынъ: ще мож да омокрь и съ крвь-та на моиты врагове. Глазнице! прѣими сына, и чдѣи бащжтж. Така като говорилъ, прострѣлъ си ржкжтж, забилъ ножъ въ гортана на сына си, когото принесхалъ на жьртѣа за общото спасеніе. Неприѣлители, като видѣли страшното това позорище, раскаали сѣа за това, цо сторили: и така, като оставили овеаджтж на града, томъ часъ повѣгнхли отъ него съ голѣмо вьрзаніе. „И побѣтъ царь Мѣа-